

SCHARLAKENRODE MAGIE

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

Kronieken van de Academie voor Schaduwjagers

De Duistere Machten

Vrouwe Middernacht

Schaduwbeer

Koningin van Lucht en Duisternis

Schimmen van de schaduwmarkt

Cassandra Clare

Vloeken uit het verleden

Boek 1

Scharlakenrode
magie

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Eldest Curses, Book one, The Red Scrolls of Magic*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2019

© Cassandra Clare, 2019

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019

© Omslagbeeld: Cliff Nielsen

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4907 9

ISBN 978 90 488 4908 6 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omdat iedereen een mooi liefdesverhaal verdient
– C. C.

Op de liefde, het grootste avontuur
– W. C.

Verlangen naar onsterfelijkheid is verlangen naar de oneindige voortzetting van een grote fout.

– Arthur Schopenhauer

Nu zie ik het mysterie van uw eenzaamheid.

– William Shakespeare

DEEL I

Stad van Liefde

† † †

Je kunt niet aan het verleden ontkomen in Parijs.

– Allen Ginsberg

1

Botsing in Parijs

Vanaf het observatieplatform van de Eiffeltoren leek de stad als een geschenk aan de voeten van Magnus Bane en Alec Lightwood uitgespreid te liggen. De sterren twinkelden alsof ze wisten dat ze concurrentie hadden, de keienstraten waren strepen van goud en de Seine was een zilveren lint gewikkeld rondom een filigreinen bonbondoos. Parijs, stad van boulevards en bohemiens, van geliefden en het Louvre.

Parijs was het decor geweest van veel van Magnus' gênantste ongelukjes en meest onbezonnen plannen, en ook een paar romantische catastrofes, maar het verleden deed er nu niet toe.

Deze keer was Magnus van plan Parijs op de goede manier aan te pakken. In zijn achthonderd jaar van omzwervingen over de wereld had hij geleerd dat waar je ook ging, je gezelschap het belangrijkste was. Hij keek glimlachend over het tafeltje naar Alec Lightwood, die de glitter en glamour van Parijs negeerde om ansichtkaarten te schrijven naar zijn familie thuis.

Elke keer als Alec een kaart klaar had, schreef hij er *Wou dat je hier was* onder. En elke keer griste Magnus de kaart dan weg en schreef er zwaarig onder: *Maar niet heus*.

Alecs brede schouders waren over hun tafeltje gebogen terwijl hij schreef. Er stonden runen op zijn gespierde armen en een vervagende op zijn keel, vlak onder zijn rechte kaaklijn. Een lok van zijn altijd warrige zwarte haar hing voor zijn ogen. Magnus had de neiging

om zijn hand uit te steken en die lok naar achteren te strijken, maar hij onderdrukte hem. Alec voelde zich soms opgelaten bij openlijke uitingen van genegenheid. Er waren hier dan misschien geen schaduwjagers, maar gewone mensen accepteerden dat soort gebaren ook niet allemaal. Was het maar waar.

‘Denk je diepe gedachten?’ vroeg Alec.

Magnus snoof. ‘Niet als ik het kan voorkomen.’

Genieten van het leven was essentieel, maar soms kostte het moeite. Het voorbereiden van de perfecte trip naar Europa was niet eenvoudig geweest. Magnus had al zijn briljante plannen zelf moeten verzinnen. Hoe had hij zijn ietwat unieke eisen immers aan een reisagent moeten uitleggen?

‘Vakantieplannen?’ zou die vragen als hij belde.

‘Eerste keer met mijn nieuwe vriend,’ zou Magnus dan kunnen antwoorden, aangezien het een recente ontwikkeling was dat de hele wereld mocht weten dat hij iets met Alec had, en Magnus schepte graag op. ‘Heel nieuw. Zo nieuw dat die nieuwe-auto-geur nog om ons heen hangt.’

Zo nieuw dat ze elkaars ritme nog moesten leren kennen, elke blik, aanraking en beweging, op een territorium dat heerlijk en vreemd tegelijk was. Soms merkte hij dat hij naar Alec keek, of zag dat Alec naar hem keek, met een stralende, verschrikte blik. Alsof ze allebei iets onverwachts maar eindeloos begerlijks hadden ontdekt. Ze waren nog niet zeker van elkaar, maar dat wilden ze wel zijn.

Of althans, Magnus wilde dat.

‘Het is een klassiek liefdesverhaal. Ik versierde hem op een feestje, hij vroeg me mee uit, we leverden samen een epische magische strijd van goed tegen kwaad, en nu hebben we behoefte aan vakantie. Het punt is, hij is een schaduwjager,’ zou hij dan zeggen.

‘Sorry, wat?’ zou de denkbeeldige reisagent vragen.

‘O, je weet hoe het is. Vroeger barstte het op de wereld van de demonen. Zie het maar als een soort Black Friday, maar dan met meer rivieren van bloed en een klein beetje minder wanhopig gebrul. En

toen, zoals dat in tijden van wanhoop gaat voor nobele en waarachtige lieden – dus nooit voor mij – kwam er een engel. Die engel gaf zijn uitverkoren strijders en al hun afstammelingen engelenkracht om de mensheid te verdedigen. Hij gaf hun ook hun eigen geheime land. De engel Raziël pakte graag groots uit. De schaduwjagers vechten tot op de dag van vandaag door, als onzichtbare beschermers, stralend en deugdzaam. Echte, niet ironisch bedoeld, heilige boontjes. Ontzettend irritant. Heiliger dan iedereen! En zeker heiliger dan ik, aangezien ik demonengebroed ben.’

Zelfs Magnus kon zich niet voorstellen wat zijn reisagent daarop zou zeggen. Waarschijnlijk zou die alleen maar verward jammeren.

‘Ben ik nog iets vergeten?’ zou Magnus doorgaan. ‘O ja, er bestaan ook nog andere wezens, heel anders dan schaduwjagers: je hebt ook nog benedenlingen. Alec is een kind van de Engel en de zoon van een van de oudste families in Idris, het thuisland van de Nephilim. Zijn ouders zouden er vast niet blij mee zijn om hem met een elf, een vampier of een weerwolf door New York te zien lopen. Maar ik ben er vrij zeker van dat ze dat nog liever zouden hebben dan met een heksenmeester. Mijn soort wordt beschouwd als de gevaarlijkste en verdachtste in de Benedenwereld. We zijn de kinderen van demonen, en ik ben het onsterfelijke kind van een zekere beruchte opperdeemon, al ben ik mogelijk vergeten dat feit aan mijn vriend te vertellen. Respectabele schaduwjagers horen mijn soort niet mee naar huis te nemen om met pap en mam kennis te maken. Ik heb een verleden. Meerdere verledens. Bovendien horen brave schaduwjagersjongens helemaal geen vriendje mee naar huis te nemen.’

Maar Alec had dat wel gedaan. Hij had in de zaal van zijn voorouders gestaan en had Magnus vol op de lippen gezoend, waar alle Nephilim bij waren. Dat was de meest diepgaande en mooiste verassing van Magnus’ lange leven geweest.

‘Onlangs hebben we een grote oorlog gevoerd om rampspoed voor de hele mensheid af te wenden; niet dat de mensheid dankbaar is, want ze weet het niet. We ontvingen geen glorie en ook

geen toereikende financiële compensatie, maar leden onbeschrijflijke verliezen. Alec verloor zijn broer en ik verloor mijn vriend, en we kunnen allebei echt wel wat ontspanning gebruiken. Ik vrees dat Alec zichzelf nog nooit heeft getraakteerd, hooguit op een glanzend nieuw mes. Ik wil iets leuks voor hem doen, en met hem. Ik wil een beetje afstand nemen van de puinhoop van ons leven en kijken of we echt een relatie kunnen opbouwen. Heb je ideeën voor een reisschema?’

Zelfs in zijn fantasie had de reisagent de hoorn op de haak gegooid.

Nee, Magnus was gedwongen geweest een ingewikkeld romantisch uitstapje naar Europa zelf te plannen. Maar hij was Magnus Bane, glamoreus en mysterieus. Hij kon zoiets in stijl regelen. Een strijder uitverkoren door engelen en een goedgekleed demonenkind, verliefd en op avontuur in Europa. Wat kon er misgaan?

Nadenkend over de kwestie van stijl schoof Magnus zijn rode baret in een ondeugende hoek. Alec keek op bij die beweging, en toen bleef hij kijken.

‘Wil je toch een baret op?’ vroeg Magnus. ‘Zeg het maar. Ik heb toevallig verschillende exemplaren bij me. In een verscheidenheid van kleuren. Ik ben een hoorn des overvloeds van baretten.’

‘Die baret sla ik over,’ zei Alec. ‘Nogmaals. Maar toch bedankt.’ Zijn mondhoeken krulden in een onzekere maar gemeende glimlach.

Magnus legde zijn kin op zijn hand. Hij wilde genieten van dit moment met Alec, het licht van de sterren en alle mogelijkheden van Parijs, het vasthouden om er nog jarenlang in gedachten naar te kijken. Hij hoopte dat de herinnering later niet pijnlijk zou zijn.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Alec. ‘Serieus.’

‘Serieus,’ zei Magnus. ‘Aan jou.’

Alec keek geschrokken bij het idee dat Magnus aan hem zou denken. Hij was heel gemakkelijk en tegelijkertijd heel moeilijk te verrassen. Schaduwjagers waren alert, en met hun reflexen viel niet te spotten. Of hij nu een hoek om kwam of in het bed stapte dat ze deelden – alleen om te slapen, voorlopig, totdat Alec iets anders wilde – Alec verwachtte hem altijd. Maar hij kon van zijn stuk ge-

bracht worden door iets kleins als horen dat Magnus aan hem dacht.

Nu vond Magnus het hoog tijd dat Alec een echte verrassing kreeg. En toevallig had hij er een voorbereid.

Parijs was de eerste halte van hun trip. Misschien was het een cliché om een romantische Europese vakantie te beginnen in de Stad van de Liefde, maar Magnus was van mening dat klassiekers niet voor niets klassiekers waren. Ze waren hier al bijna een week, en het werd tijd dat hij zijn eigen draai aan wat dingen gaf.

Alec was klaar met zijn laatste ansichtkaart en Magnus wilde hem al pakken, maar toen liet hij zijn hand weer zakken. Hij las wat Alec had geschreven en glimlachte gecharmeerd en verbaasd.

Op de kaart naar zijn zus had Alec zelf gezet: *Wou dat je hier was. Maar niet heus.* Hij grijnsde lichtjes naar Magnus.

‘Klaar voor het volgende avontuur?’ vroeg Magnus.

Alec keek geïntrigeerd. ‘Bedoel je het cabaret? Onze kaartjes zijn voor negen uur. We moeten uitzoeken hoelang we erover doen om er te komen.’

Het was overduidelijk dat Alec nog nooit op een echte vakantie was geweest. Hij bleef maar proberen alles te plannen alsof ze ten strijde zouden trekken.

Magnus wuifde loom met zijn hand, alsof hij een vlieg verjoeg. ‘We kunnen altijd nog naar de late voorstelling in de Moulin Rouge. Draai je om.’

Hij wees over Alecs schouder. Alec keek om.

Zwevend naar de Eiffeltoren, deinend in de wind, was een gestreepte paars-blauwe luchtballon te zien. In plaats van een mand hing er aan vier touwen een houten platform onder met een tafel en twee stoelen erop. De tafel was gedekt voor twee, en in een smal vaasje in het midden stond een roos. Een kandelaar met drie armen voltooide de setting, al bleef de wind rondom de Eiffeltoren de kaarsen uitblazen. Geërgerd knipte Magnus met zijn vingers, waarop alle drie de kaarsen weer aangingen.

‘Eh,’ zei Alec. ‘Kun jij een luchtballon besturen?’

‘Natuurlijk!’ verklaarde Magnus. ‘Heb ik je nooit verteld over die keer dat ik een luchtballon stal om de koningin van Frankrijk te redden?’

Alec grijnsde alsof Magnus een grapje maakte. Magnus glimlachte terug. Marie Antoinette was een behoorlijke uitdaging geweest.

‘Maar weet je,’ zei Alec peinzend, ‘ik heb je nog nooit zelfs maar in een auto zien rijden.’

Hij stond op om de ballon te bewonderen, die met een schuilbezwering onzichtbaar was gemaakt. Voor de aardse om hen heen leek het alsof Alec naar niets dan openlucht staarde.

‘Ja, ik kan autorijden. Ik kan ook elk ander voer- of vaartuig dat je kunt bedenken, besturen of er anderszins mee navigeren. Ik zal die ballon echt niet tegen een schoorsteen laten botsen,’ protesteerde Magnus.

‘Uh-huh.’ Alec fronste zijn voorhoofd.

‘Je lijkt in gedachten verzonken,’ merkte Magnus op. ‘Denk je eraan hoe glamoreus en romantisch je vriend is?’

‘Ik denk eraan,’ zei Alec, ‘hoe ik je moet beschermen als we met die ballon tegen een schoorsteen botsen.’

Terwijl hij langs Magnus liep, bleef Alec even staan en streek een losse haarlok van Magnus’ voorhoofd. Zijn aanraking was licht, teder en ontspannen, alsof hij niet eens echt doorhad dat hij het deed.

Magnus had niet gemerkt dat zijn haar voor zijn ogen hing. Hij trok zijn hoofd tussen zijn schouders en glimlachte. Het was onwennig voor hem dat er iemand voor hem zorgde, maar hij dacht dat hij er misschien wel aan kon wennen.

Magnus toverde de aandacht van aardse ogen bij hen weg, en toen stapte hij via zijn stoel op het deinende platform. Zodra hij beide voeten op de vloer had gezet, voelde het alsof hij op vaste grond stond. Hij stak zijn hand uit. ‘Vertrouw me.’

Alec aarzelde, maar toen pakte hij Magnus’ hand. Zijn greep was sterk en zijn glimlach lief. ‘Natuurlijk.’ Hij sprong lichtvoetig over de balustrade op het platform.

Ze gingen aan de tafel zitten en de ballon, die hotsend opsteeg als een roeiboot op een woelige zee, zweefde ongezien weg bij de Eiffeltoren. Even later vlogen ze over Parijs.

Magnus keek naar Alec, die uitkeek over de stad vanaf een hoogte van driehonderd meter. Magnus was al eerder verliefd geweest, en het was al eerder misgegaan. Hij was gekwetst en had geleerd over de pijn heen te komen. Vele keren.

Ander geliefden hadden tegen Magnus gezegd dat hij niet serieus te nemen viel, dat hij angstaanjagend was, dat hij te veel was, dat hij niet genoeg was. Hij zou Alec ook kunnen teleurstellen. Dat was de meest waarschijnlijke uitkomst.

Als Alecs gevoelens niet standhielden, wilde Magnus dat deze trip in elk geval een goede herinnering was. Hij hoopte dat dit de fundering zou zijn voor meer, maar als dit alles was wat ze ooit zouden hebben, wilde hij dat het telde.

De kristallijnen gloed van de Eiffeltoren verdween achter hen. Daarvan hadden de mensen ook niet verwacht dat hij zou standhouden. En toch stond hij hier, een baken van de stad.

Bij een plotselinge, sterke windvlaag kantelde het platform en zakte de ballon vijftien meter naar beneden. Ze draaiden een paar keer rond in de zijwind voordat Magnus een nadrukkelijk gebaar maakte en de ballon zich herstelde.

Alec keek lichtjes fronsend naar hem, met zijn handen om zijn stoelleuningens geklemd. 'Hoe werken de besturingen van dit ding eigenlijk?'

'Geen idee!' riep Magnus monter. 'Ik gebruik gewoon magie!'

De luchtballon ging rakelings over de Arc de Triomphe en suisde in een scherpe bocht laag over de daken van de gebouwen naar het Louvre.

Magnus voelde zich niet zo zorgeloos als hij deed voorkomen. Het was een ontzettend winderige dag. De ballon rechtop houden, in evenwicht, in de juiste richting, en onzichtbaar, kostte meer moeite dan hij wenste toe te geven. En hij moest het eten nog op-

dienen. En de kaarsen steeds opnieuw aansteken.

Romantiek was hard werken.

Langs de rivieroever beneden hingen zware, donkere bladeren aan de roodbakstenen muren, en straatlantaarns gloeiden roze, oranje en blauw op te midden van de witgeschilderde gebouwen en smalle keienstraatjes. Aan de andere kant lag de Jardin des Tuileries, waarvan de ronde vijver naar hen opstaarde als een oog, en de glazen piramide van het Louvre, met een straal rood licht die door het midden sneed. Magnus dacht er plotseling aan hoe de burgers van Parijs de Tuileries in brand hadden gestoken, herinnerde zich de as die in de lucht was opgestegen en het bloed op de guillotine. Dit was een stad die de smetten van een lange geschiedenis en oud verdriet droeg; Magnus hoopte dat ze door Alecs heldere blik zou worden schoongespoeld.

Hij knipte met zijn vingers, en naast hun tafel verscheen een ijs-
emmer met een fles erin. ‘Champagne?’

Alec schoot overeind. ‘Magnus, zie je die rookpluim daar? Is dat brand?’

‘Geen champagne, dus?’

De schaduwjager wees naar een avenue parallel aan de Seine. ‘Er is iets raars met die rook. Hij zweeft tégen de wind in.’

Magnus wuifde met zijn champagneflûte. ‘Niets wat de *pompieri* niet aankunnen.’

‘Nu springt de rook over de daken. Hij is net rechts afgeslagen. En nu verstopt hij zich achter een schoorsteen.’

Magnus keek hem even aan. ‘Sorry?’

‘Oké, de rook is net over de Rue des Pyramides heen gesprongen.’
Alec tuurde.

‘Herken je de Rue des Pyramides van hieraf?’

Alec keek Magnus verbaasd aan. ‘Ik heb heel aandachtig kaarten van de stad bestudeerd voordat we weggingen,’ zei hij. ‘Ter voorbereiding.’

Alec had zich voorbereid op deze vakantie alsof hij op een schaduwjagersmissie zou gaan, omdat dit zijn eerste vakantie ooit was.

Magnus keek naar de dikke zwarte pluim die in de avondhemel opsteeg, hopend dat Alec zich vergiste en dat ze konden doorgaan met zijn geplande romantische avond. Maar Alec vergiste zich helaas niet: die wolk was te zwart en te compact. De pluimen staken uit als massieve tentakels, die in de lucht wapperden zonder zich iets aan te trekken van de wind, die ze uiteen had moeten drijven. Onder de rooksporen zag hij plotseling iets glanzen.

Alec stond op de rand van het platform en hing er alarmerend ver overheen. ‘Er rennen twee mensen achter dat rook... ding aan. Volgens mij zijn dat serafijnendolken. Het zijn schaduwjagers.’

‘Hoera, schaduwjagers,’ zei Magnus. ‘Mijn huidige gezelschap uitsluitend van dat sarcastische hoera, natuurlijk.’

Hij stond op en liet met een ferm gebaar snel de ballon zakken toen hij met enige teleurstelling beseftte dat hij het van dichtbij moest bekijken. Zijn ogen waren niet zo goed als Alecs met runen versterkte zicht, maar onder de rook zag hij al snel twee donkere gedaanten, rennend over de Parijse daken in achtervolging van iets.

Magnus ontwaarde een vrouwengezicht, opgeheven naar de lucht en bleek als een parel. Een lange vlecht wapperde als een slang van zilver en goud achter haar aan terwijl ze rende. De twee schaduwjagers waren ontzettend snel.

De rook golfde langs een rij kantoorgebouwen en over een smalle weg naar een appartementencomplex, kronkelend om dakramen, buizen en ventilatieschachten. Al die tijd bleven de schaduwjagers hem achtervolgen, hakkend naar alle zwarte tentakels die te dichtbij kwamen. Binnen in de donkere maalstroom van rook zwerfde een massa gele lichtjes in tweetallen rond, als vuurvliegjes.

‘Iblisdemonen,’ mompelde Alec terwijl hij zijn boog greep en een pijl aanlegde. Magnus had gekreund toen hij zag dat Alec zijn boog naar hun etentje meenam. ‘Denk je dat je op iets zult moeten schieten op de Eiffeltoren?’ had hij gevraagd, maar Alec had zachtjes gelachen en schouderophalend het wapen omgehangen.

Magnus wist wel beter dan voor te stellen dat ze de Parijse scha-

duwjagers de irritante demonische ramp die zich hier ontvouwde zelf maar moesten laten afhandelen. Alec had een aangeboren onvermogen om zich af te wenden van een goede zaak. Het was een van zijn aantrekkelijkste eigenschappen.

Ze waren nu dichterbij de daken. Hun platform deinde vervaarlijk terwijl Magnus schoorstenen, kabels en brandtrappen ontweek.

De wind was enorm sterk. Magnus had het gevoel dat hij tegen de hele hemel vocht. De ballon wiebelde, zwaaide heen en weer, en de ijsemmer viel om. Afgeleid door de champagnefles, die over de rand rolde, wist hij nog net een botsing met een hoge schoorsteen te voorkomen. De fles ontplofte met een knal van mousserend vocht en glas op een dak onder hen.

Hij opende zijn mond al om een opmerking te maken over de droevige verspilling van champagne.

‘Sorry van die champagne,’ zei Alec. ‘Ik hoop dat het niet een van je zeer kostbare flessen was.’

Magnus lachte. Alec las zijn gedachten weer.

‘Ik neem alleen gemiddeld kostbare flessen mee naar een bungeelend platform op driehonderd meter hoogte.’

Hij overcompenseerde een beetje voor de wind, en het platform zwaaide als een pendule de andere kant op en sloeg bijna een gat in een reusachtig billboard. Snel liet hij de ballon weer recht komen, en hij bekeek de situatie beneden.

De zwerm iblisdemonen had zich in tweeën gesplitst om de schaduwjagers op het dak te omsingelen. Het ongelukkige tweetal zat ingesloten, al bleven ze moedig vechten. De blonde vrouw bewoog zich als de bliksem. De eerste iblisdemon die op hen af sprong werd neergehaald door een steek van haar serafijnendolk, net als de tweede en derde. Maar het waren er te veel. Terwijl Magnus toekeek, sprong er een vierde demon naar de schaduwjagersvrouw toe. Zijn gloeiende ogen vormden strepen in het donker.

Magnus keek naar Alec, en Alec knikte naar hem. Magnus gebruikte een heleboel van zijn magie om de luchtballon heel even

volkomen stil te houden. Alec liet zijn eerste pijl gaan.

De iblisdemon kwam nooit bij de vrouw aan. De gloed van zijn ogen dimde toen zijn rokerige lichaam oploste en er niets anders achterbleef dan een pijl die in het dak stak. Nog drie demonen wachtte een gelijksoortig lot.

Alecs handen waren een waas terwijl hij de ene na de andere pijl op de zwerm beneden afschoot. Elke keer als er een paar gloeiende ogen in de richting van de schaduwjagers ging, belandde er een pijl in voordat het wezen bij hen kon komen.

Het was jammer dat Magnus zijn aandacht moest richten op het beheersen van de elementen in plaats van het bewonderen van zijn vriend.

De achterhoede van iblisdemonen draaide zich om naar de nieuwe bedreiging vanuit de lucht. Drie ervan braken hun aanval op de schaduwjagers af en lanceerden zichzelf naar de ballon. Twee ervan werden gevelde door pijlen voordat ze het platform konden bereiken, maar Alec was te laat voor de derde. De demon, met zijn gapende muil vol scherpe zwarte tanden, viel hem aan.

Maar Alec had zijn boog al laten vallen en een serafijnendolk getrokken. ‘Puriël,’ riep hij, en het lemmet gloeide op met engelenkracht. De runen op zijn lichaam trilden toen hij het mes in de iblisdemon stak en zijn kop van zijn lichaam hakte. De demon verkrumelde tot zwarte as.

Een andere groep demonen bereikte het platform en vond al snel hetzelfde lot. Dit was wat schaduwjagers deden, waarvoor Alec was geboren. Zijn lichaam was een wapen, sierlijk en snel, een instrument gemaakt voor het doden van demonen en het beschermen van zijn naasten. Alec was in allebei heel erg goed.

Magnus’ vaardigheden lagen meer op het terrein van magie en mode. Hij wikkelde een demon in een web van elektriciteit en hield een andere op afstand met een onzichtbare barrière van wind. Alec schoot de demon die Magnus vasthield weg, en vervolgens schoot hij op de laatste demon die nog beneden rondhing. Op dat moment

hadden de blonde schaduwjagersvrouw en haar mannelijke metgezel niets meer te doen. Ze stonden in een werveling van rokerige as en vernietiging en leken zich niet zo goed raad te weten.

‘Graag gedaan!’ riep Magnus wuivend naar hen. ‘Kosteloos!’

‘Magnus,’ zei Alec. ‘Magnus!’

De schrik in Alecs stem maakte Magnus ervan bewust dat de wind aan zijn greep was ontsnapt, een tel voordat hij het zwenken van het ballonplatform onder zijn voeten voelde. Magnus deed nog een laatste paniekerige, vergeefse poging, en Alec rende op hem af en sloeg zijn armen om hem heen.

‘Zet je schrap...’ schreeuwde Alec in zijn oor terwijl de ballon tollend afdaalde naar de grond en, meer specifiek, een theatergevel met in stralende gele lichtjes de titel CARMEN erop.

Magnus Bane deed altijd zijn best om spectaculair te zijn.

Dat was deze botsing.

Sterren spellen je naam

Net voor hun platform de letter R ramde, greep Alec Magnus' mouw vast, trok hem in een ruwe omhelzing en sprong met hem over de rand. De glinsterende hemel en de glinsterende stad vervuilden van plek terwijl de wereld draaide. Magnus wist niet meer wat boven en beneden was, totdat 'beneden' zijn volledige aandacht wist te krijgen door keihard toe te slaan. Een tel van duisternis volgde, en toen lag hij op het gras, in Alecs armen.

Magnus knipperde de sterretjes voor zijn ogen net op tijd weg om te zien dat de ballon tegen de gevel beukte en een indrukwekkende explosie van vonken en splinters veroorzaakte. De gasvlam die voor de stijfkracht van de ballon had gezorgd laaide op, en de snel leeglopende ballon en de gevel vlogen allebei in brand.

Mensen verzamelden zich al aan de overkant om ernaar te staren. Het opvallende *biep-boep* van Parijse politiesirenes werd hoorbaar en zwol aan. Sommige dingen kon je niet verhullen met een betovering.

Sterke handen trokken Magnus overeind. 'Gaaf het?'

Verrassend genoeg was dat zo. Veilig van absurde hoogten vallen was blijkbaar een van de vele vaardigheden van de schaduwjagers. Magnus was meer ontdaan door Alecs bezorgde blik dan door de botsing. Hij had de neiging om over zijn schouder te kijken voor wie die blik echt bedoeld was.

Magnus ontliet de dood al eeuwen. Hij was het niet gewend dat iemand zich al te druk maakte om zijn nipte ontsnappingen.

‘Ik kan niet klagen,’ zei hij terwijl hij zijn manchetten rechtrok. ‘Zo wel, dan zou ik het alleen doen om de aandacht te trekken van een knappe heer.’

Gelukkig werd *Carmen* vanavond niet opgevoerd, dus er leken geen gewonden te zijn. Ze stonden op en staarden naar de brokstukken. Gelukkig waren zij onzichtbaar voor de toestromende menigte, die straks verwonderd zou zijn om het schijnbare gebrek aan passagiers in de luchtballon. Het werd stil. De gevel zakte krijsend omlaag terwijl het vuur door de steunen vrat en het hele ding op de grond dreunde, waardoor een nieuwe rookpluim en vonken de lucht in gingen. Een paar mensen in de menigte stapten behoedzaam achteruit, maar ze bleven foto’s maken.

‘Ik geef toe,’ zei Magnus, trekkend aan een gescheurd pand van zijn overhemd dat flapperde in de wind, ‘dat deze avond niet helemaal verloopt zoals gepland.’

Alec keek somber. ‘Sorry dat ik onze avond heb verpest.’

‘Er is niets verpest. De avond is nog jong en er zijn reserveringen beschikbaar. Het theater zal een gulle donatie ontvangen van een onbekende weldoener om de nodige reparaties te kunnen uitvoeren na dit bizarre ongeluk. Wij gaan genieten van een avondwandeling door de meest romantische stad op aarde. Het lijkt mij een prima avond. Het kwaad is verslagen, en dat is ook leuk.’

Alec fronste. ‘Het is ongewoon om zoveel iblisdemonen bij elkaar te zien.’

‘We moeten nog wel wat kwaad overlaten waarmee het Instituut van Parijs zich kan amuseren. Het zou lomp zijn om al het te bestrijden kwaad van ze in te pikken. Bovendien zijn we op vakantie. *Carpe diem*. Pluk de dag, niet de demonen.’

Alec legde zich erbij neer met een schouderophalen en een flauw glimlachje.

‘En je bent echt geweldig met die boog, en dat is heel, heel aantrekkelijk,’ voegde Magnus eraan toe. Hij vond dat Alec vaker ge-complimenteerd moest worden. Alec keek ontdaan, maar niet ont-

stemd. ‘Goed. Zo. Nieuwe kleren. Als een van de elfen in Parijs me zo ziet, is mijn reputatie een eeuw lang verpest.’

‘Ik weet niet,’ zei Alec verlegen. ‘Ik vind dat je er goed uitziet.’

Magnus lachte stralend, maar bleef vastberaden. Een botsing in een luchtballon was niet wat hij voor ogen had gehad als hij zich had voorgesteld dat zijn kleren gescheurd zouden raken op deze trip. Naar de Rue Saint-Honoré, dus, om hun garderobe te verversen.

Ze snelden door een paar winkels die nog laat open waren of konden worden overgehaald open te gaan voor een oude, gewaardeerde klant. Magnus zocht een roodfluwelen paisley blazer en een roestrood overhemd met ruches uit, terwijl Alec onverzettelijk koos voor een donkere gestreepte hoodie en een ruimvallend leren jack met iets te veel ritsen.

Toen dat geregeld was, pleegde Magnus een paar telefoontjes. Hij was blij Alec te kunnen vertellen dat ze zouden dineren aan de chefstafel in Een Midzomernachtsdiner, het hotste elfenrestaurant in de stad.

Vanbuiten zag het er heel gewoon uit, met een ouderwetse gevel van bakstenen en pleisterwerk. Binnen leek het op een elfengrot. Weelderig smaragdgroen mos bedekte de grond, en de muren en het dak waren van ruw steen zoals in een grot. Klimopranken kwamen als slangen uit de bomen en zakten naar de tafels, en een paar klanten achtervolgden het eten dat van hun bord was gezweefd alsof het wilde ontsnappen.

‘Het voelt altijd raar om eten te bestellen in een elfenrestaurant,’ zei Alec peinzend toen ze salades hadden besteld. ‘Ik bedoel, ik doe het zo vaak in New York, maar die plekken ken ik. De *Codex* zegt dat je nooit elfenvoedsel moet eten, onder geen beding.’

‘Deze tent is volkomen veilig,’ zei Magnus, kauwend op een sla-blad dat uit zijn mond probeerde te kruipen. ‘Volkomen grotendeels veilig. Zolang we voor de maaltijd betalen, wordt die niet beschouwd als een aanbod maar als een aankoop. De financiële transactie maakt alle verschil. Het is een fijne scheidslijn, maar is dat niet altijd het

geval waar het op het elfenvolk aankomt? Laat je salade niet ont-snappen!’

Alec lachte en stak zijn vork in zijn elfencaprese. Die schaduwjagersreflexen weer, merkte Magnus op.

Magnus had met aardse geliefden altijd opgepast dat hij hun interactie met de Benedenwereld zo minimaal mogelijk hield. Voor hun veiligheid en gemoedsrust. Hij had altijd aangenomen dat schaduwjagers hun interactie met de Benedenwereld ook wilden minimaliseren. Ze hielden afstand en beweerden dat ze niet aards waren, maar ook niet van de Benedenwereld; als een derde groep, afgescheiden en misschien zelfs een beetje beter. Maar Alec leek blij om hier te zijn, helemaal niet afkerig van alles van Parijs of Magnus’ wereld. Het was mogelijk, misschien, dat Alec net zo gelukkig was als Magnus, gewoon omdat ze samen waren.

Toen ze het restaurant verlieten, haakte hij zijn arm door die van Alec en voelde de harde spieren van zijn schaduwjagersarm. Alec was altijd paraat om weer in gevecht te gaan, maar nu was hij gewoon ontspannen. Magnus boog zich naar hem toe.

Ze gingen de Quai de Valmy in en voelden een sterke tegenwind. Alec zette zijn capuchon op, ritste zijn jack dicht en trok Magnus dichterbij. Magnus leidde hem door de buurt van het Canal Saint-Martin, langs de gebogen waterweg. Stelletjes wandelden langs de oevers en groepjes mensen zaten te kletsen op picknickdekens langs de waterkant. Een meerman met een gleufhoed had zich bij een groepje picknickers aangesloten. Magnus en Alec liepen onder een voetbrug van blauw ijzer door. Aan de overkant van de gracht was vioelmuziek begeleid door percussie te horen. De aardsen van Parijs zouden de sterfelijke drummer kunnen horen, maar alleen mensen zoals Magnus en Alec zagen en hoorden de elfenvioliste die om hem heen draaide, met bloemen in haar haar die fonkelden als edelstenen.

Magnus leidde Alec weg bij de drukke gracht en door een rustiger straat. De maan beschilderde een rij gedrongen, opeengepakte grijze huizen met een bleke gloed, die zich in een caleidoscoop van zilver

opdeelde tussen de ruisende bomen. Ze sloegen lukraak links of rechts af, lieten zich leiden door het toeval. Magnus voelde zijn bloed door zijn aderen stromen. Hij voelde zich levendig, hij voelde zich wakker. Hij hoopte dat Alec net zo enthousiast was als hij.

Een koele wind streek over Magnus' nek en bezorgde hem kippenvel. Even voelde hij iets vreemds. Een jeukerig gevoel, een knagend gevoel, een aanwezigheid. Hij bleef abrupt staan en keek achterom.

Magnus keek naar de mensen die langsliepen. Hij voelde het nog steeds: ogen die keken, oren die luisterden, of mogelijk gedachten in de lucht die tot hem waren gericht.

'Is er iets?' vroeg Alec.

Magnus beseftte dat hij bij Alec weg was gestapt om een eventuele dreiging alleen aan te pakken. Hij zette zijn onbehagen van zich af. 'Wat kan er nou zijn?' vroeg hij. 'Ik ben bij jou.'

Hij verstregelde zijn vingers met die van Alec en voelde Alecs eeltige handpalm tegen de zijne. Alec leek 's nachts ontspannener dan overdag. Misschien voelde hij zich meer op zijn gemak als hij verborgen was, zelfs voor mensen met het zicht. Misschien voelden alle schaduwjagers zich meer thuis in de schaduwen.

Ze stopten voor de ingang van het Parc des Buttes-Chaumont. De gloed van de stadslichtjes gaf de horizon een zachtbruin waas op de rand naar het zwart van de nachthemel, waarin alleen de maan te zien was. Magnus wees naar een vaag groepje sterren rechts van hen. 'Daar heb je Boötes, de Berenhoeder, en Corona en Hercules ernaast.'

'Waarom zeggen ze dat het romantisch is om sterren aan te wijzen?' vroeg Alec, maar met een glimlach om zijn lippen. 'Kijk, dat is... Dave... de Jager... en dat is de... Kikker, en... de Helikopter. Ik ken geen sterrenstelsels, sorry.'

'Het is romantisch omdat je dan kennis deelt over de wereld,' zei Magnus. 'Degene die verstand heeft van sterren, leert het degene die er geen verstand van heeft. Dat is romantisch.'

'Ik denk niet dat ik jou iets kan leren.' Alec glimlachte nog steeds, maar Magnus voelde een steek.

‘Tuurlijk wel,’ zei Magnus. ‘Wat is dat op de rug van je hand?’

Alec tilde zijn hand op en bekeek hem alsof hij hem nog nooit had gezien. ‘Dat is een rune. Die heb je al zo vaak gezien.’

‘Ik ken het basisidee. Je tekent die runen op je huid, je krijgt krachten,’ zei Magnus. ‘Van de details weet ik niet zoveel. Speel gewoon even mee. Dat teken op je hand is het eerste dat je krijgt, toch?’

‘Ja,’ zei Alec langzaam. ‘De zichtrune. Dat is meestal de eerste rune die ze op schaduwjagerskinderen tekenen, om na te gaan of ze überhaupt runen kunnen dragen. Je kunt ermee door schuilbezweringen heen kijken. Altijd handig.’

Magnus keek naar de vage ronding van een oog op Alecs bleke huid. Schuilbezweringen beschermden benedenlingen. Schaduwjagers moesten door schuilbezweringen heen kunnen kijken omdat benedenlingen potentiële bedreigingen waren.

Dacht Alec hetzelfde wanneer hij naar het teken op zijn hand keek? Of was hij gewoon zo aardig om het niet uit te spreken? Om Magnus te beschermen, zoals hij hem had beschermd tijdens het neerstorten van de ballon? Vreemd, dacht Magnus. Maar lief.

‘En deze?’ Hij streek met zijn wijsvinger over de ronding van Alecs biceps en zag hem rillen bij de onverwachte intimiteit van het gebaar.

Alec keek Magnus in de ogen. ‘Accuratesse,’ zei hij.

‘Dus hier heb ik je kunde met de boog aan te danken?’ Hij trok Alec aan zijn hand dichterbij zodat ze elkaar midden op het pad onder de zachte gloed van de maan ontmoetten. Hij boog zich naar voren en drukte een kusje op Alecs arm. ‘Bedankt,’ fluisterde hij. ‘En deze?’

Nu streek hij met zijn vingers langs de zijkant van Alecs hals. Alecs huiverende ademteug verbrak de zachte stilte van de nacht. Zijn arm kwam om Magnus’ middel heen en drukte hen tegen elkaar aan, en Magnus voelde zijn hart bonzen onder zijn shirt.

‘Evenwicht,’ zei Alec ademloos. ‘Houdt me overeind.’

Magnus boog zijn hoofd en legde zijn lippen zachtjes op de rune, vervaagd tot een zilverachtige, haast onzichtbare streep op de gladde

huid van Alecs hals. Alec zoog scherp zijn adem naar binnen.

Magnus schoof met zijn mond over die warme huid tot hij bij Alecs oor aankwam en snorde: 'Ik geloof niet dat hij werkt.'

'Dat wil ik ook niet,' mompelde Alec. Hij draaide zijn gezicht naar Magnus toe en ving zijn mond met de zijne. Alec zoende zoals hij alles deed, zo toegewijd en met heel zijn hart dat Magnus van zijn sokken werd geblazen. Magnus klemde zijn hand om het zachte leer van Alecs jack en zag door zijn wimpers een nieuw stukje huid, beschenen door het maanlicht. Nog een rune, gewelfd als een muzieknoot, stond onder Alecs sleutelbeen.

'En wat is deze?' vroeg hij zachtjes.

'Uithoudingsvermogen.'

Magnus staaarde hem aan. 'Meen je dat nou?'

Alec begon te grijnzen. 'Ja.'

'Maar serieus,' zei Magnus. 'Ik wil hier duidelijkheid over. Je zegt dat niet alleen maar om sexy te zijn?'

'Nee,' antwoordde Alec met hese stem, en hij slikte. 'Maar ik ben blij als het zo is.'

Magnus legde zijn ringen in de holte onder Alecs sleutelbeen en zag Alec huiveren bij de koele aanraking van het metaal. Hij streek omhoog langs Alecs nek en legde zijn hand om zijn achterhoofd om hem weer naar zich toe te trekken. 'God, ik ben dol op schaduwjagers,' fluisterde hij.

'Daar ben ik blij om,' herhaalde Alec.

Zijn mond was zacht en warm, in tegenspraak met zijn sterke handen, totdat dat niet meer zo was, totdat de kus omhullende troost en brandende drang tegelijk werd. Magnus stapte uiteindelijk achteruit, happend naar adem, want de andere keus was dat hij Alec mee zou trekken in het gras en het donker.

Dat kon hij niet maken. Alec had nog nooit zoiets als dit gedaan. In hun eerste nacht in Parijs was Magnus in de vroege ochtenduren wakker geworden en had hij gezien dat Alec liep te ijsberen. Hij wist dat Alec zich soms zorgen moest maken over waar hij aan begonnen

was. De beslissing om al dan niet een stap verder te gaan, moest helemaal bij Alec liggen.

‘Denk je dat we het cabaret kunnen overslaan?’ vroeg Alec gespannen.

‘Welk cabaret?’ vroeg Magnus.

Ze liepen het park uit en gingen ongeveer in de richting van Magnus’ Parijse appartement, twee keer stoppend omdat ze waren verdwaald in de nauwe straatjes van de stad en nog twee keer om te zoenen in gedimd verlichte steegjes. Ze zouden nog veel erger verdwaald zijn als Alec niet zo’n goed richtingsgevoel had gehad. Schaduwjagers waren ontzettend handig op reis. Magnus nam zich voor nooit meer zonder een schaduwjager van huis te gaan.

Hij was in dit appartement een revolutionair en een slechte schilder geweest, was hier van al zijn spaargeld beroofd in de achttiende eeuw. Dat was de eerste keer dat hij rijk was geweest en alles was kwijtgeraakt. Sindsdien was Magnus alles nog een paar keer vaker kwijtgeraakt.

Tegenwoordig woonde hij in Brooklyn en waren in het Parijse appartement alleen nog herinneringen. Hij hield het aan vanuit sentimentele redenen, en omdat een hotelkamer vinden tijdens de Parijse Fashion Week een geheel eigen bonuslevel van de hel was.

Zonder de moeite te nemen sleutels te pakken, gebaarde Magnus met een vinger naar de voordeur en sprak de weinige magische reserve die hij nog overhad aan om hem open te doen. Hij en Alec gingen, nog steeds zoenend, naar binnen, stuiterend tegen de muren terwijl ze strompelend vier trappen beklommen. De deur van zijn appartement knalde open en ze tuimelden naar binnen.

De fluwelen blazer kwam niet eens de woning in, aangezien Alec hem losrukte en in de gang voor de voordeur liet vallen. Terwijl ze de drempel over stapten, scheurde hij Magnus’ overhemd al open. Knopen kletterden tegen de vloerplanken. Magnus rukte woest de rits van het leren jack los terwijl hij Alec tegen de leuning van de bank duwde en hem achterover op de kussens drukte. Alec viel met

een sierlijke boog op zijn rug en trok Magnus boven op zich.

Magnus kuste de evenwichtsruone, en daarna de ruone voor uithoudingsvermogen. Alecs lichaam kromde zich onder hem en zijn handen verstrakten om Magnus' schouders.

Alecs stem was doordringend toen hij zei: *mompel mompel* 'Magnus' *mompel mompel*.

'Alexander,' mompelde Magnus terug, en hij voelde Alecs lichaam omhoogkomen. Alecs handen sloten zich om zijn schouders. Magnus bekeek hem met plotselinge bezorgdheid.

Alec keek met grote ogen opzij. 'Magnus. Daar.'

Magnus volgde zijn blik en besepte dat ze gezelschap hadden. Er zat iemand op de paarse loveseat tegenover hen. In de gloed van de stadslichten die door het raam schenen, zag hij een vrouw met een wolk van bruin haar, geschrokken grijze ogen en het begin van een bekend, droog glimlachje.

'Téssa?' vroeg Magnus.